

høi Grad ved Artilleriet. Jeg tror derfor ikke, at det med nogensomhelst Grund kan siges om os, at vi have tillet os paa et særegent infanteristisk Standpunkt. Men man vil maaske sige, at Beskyldningens Berettigelse skal søges paa et andet Omraade og da navnlig paa det, som det ærede Medlem for Standerborg (S. Spørensen) kom ind paa sidst, da han berørte Spørgsmaalet om de 20 og de 30 Batailloner; et Spørgsmaal, der, som bekendt, er et af Hovedspørgsmaalene. Det nævnte ærede Medlem kom ved den Leilighed med et Regnestykke, som vi grumme godt kjende. Det ærede Medlem sagde: Hvad gjør saa det, om vi have et ringere Antal Batailloner; naar vi forsøge deres Styrke, faae vi ikke samme Infanteristyrke? Lad os istedetfor 20 faae 25 Batailloner og gjøre Bataillonerne paa 1,000 Mand, saa ville vi faae 25,000. Nu have vi 31 Batailloner; efter Hærens Lov er deres Styrke 800 Mand, altsaa 800×31 bliver tilnærmelsesvis den samme Infanteristyrke. Jeg maa nu for det Første gjøre opmærksom paa, at vel staa der i Hærens Lov, at Styrken i Reglen er 800 Mand; men der er Intet, der forbyder at sætte Styrken til 1,000, og Bestræbelserne gaa i Retning deraf; men det er ikke der, Knuden ligger, den maa søges paa et andet Punkt, og jeg skal søge at antyde dette. Det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds (Berg) har her og i Udvalget tidt og ofte sagt: Det er mig ikke muligt at indse, hvorfor de Herrer saa bestemt opstille Fordringen om 30 Batailloner. Jeg har aldrig faaet noget Bevis for, at 20 ikke skulde være tilstrækkeligt. Men det ærede Medlem veed meget godt, at et Bevis bør ikke føres; jeg har sagt ham det flere Gange, og jeg skal gjentage det. Spørgsmaalet om Bataillonerne Antal er ikke Noget, der angaar Fodfolket som Baaben. Operationshærens Styrke og Sammensætning afgøres ikke af Fodfolket, men af Generalstaben, og naar Generalstaben efter langvarige Overveielser er kommen til det Resultat, at hvis det skal lykkes at møde Fjenden i aaben Mark med Haab om Held og forvare os mod Landgang, er 30 Batailloner det absolut Nødvendige. Disse Overveielser ere blevne gjorte; men det ærede Medlem kan dog ikke forlange, at Koncentrationsplanerne skulle forelægges ham, for at han kunde se dem, thi det er en umulig og urimelig Fordring; vi kunne kun sige, at man maa tro paa os og tro vort Ord som ærlige Mænd, at vi ikke i vore Fordringer ere gaaede høiere, end vi anse det for nødvendigt, men kun til et Minimum. Men da det saaledes netop er Koncentrationen, der betinger Antallet af Afdelingerne, saa vil det ærede Medlem for Standerborg (S. Spørensen) sikkert nu kunne forstaa, at, hvis det kun gjaldt om en Kamp, hvor vi kunne samle hele Hærstyrken og møde Fjenden med den, vilde det ærede Medlem tilbøielig have Ret, men ikke, naar det gjælder om at sprede Styrken; thi den maa spredes efter Af-

delinger og ikke efter Styrken. Iøvrigt vil jeg tilføie, at Batailloner paa 1,000 Mand er saa meget mere nødvendigt, som det ikke gaar an, at vi med de Mangler, vi ellers have, tillige maatte møde Fjenden med Afdelinger, der vare svagere og havde et færre Antal Baaben. Jeg kommer nu til en anden Side af Sagen lige overfor det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds, nemlig Udtrykket „Makulatur“. Jeg skal for det Første minde det ærede Medlem om, at det ikke er mig, der har bragt Ordet ind i Diskussionen, det var det ærede Medlem selv, der betegnede den Forretning, han havde brevet med Flertallet med Hensyn til Hærens Lov, som en Makulaturforretning, og det var af Hensyn dertil, jeg kom til at bruge Ordet. Men hvorfor brugte jeg det? Hvis det ærede Medlem vil se efter i 2den Behandling af Hærens Lov, vil det ærede Medlem finde, at han der udtalte sig om sit Forslag i en ganske overordentlig Grad beskedent, som et Forslag, han aldrig ventede nogensinde vilde blive gennemført, og det var da naturligt for os at gaa ud fra den Forudsætning, at det ærede Medlem ikke betragtede sit Forslag som et brugeligt Forslag. Det maatte derfor i høi Grad forundre, da det ærede Medlem ved 3die Behandling af Hærens Lov tog Sagen meget alvorlig og sagde, at det var et i militær Henseende forsvaret og brugeligt Forslag, og det var ligeoverfor den Betragtning, at jeg stemplede det som Makulatur, uden at jeg dengang ansaa det for at være nødvendigt nærmere at begrunde min Opfattelse. Nu at gaa ind paa det, anser jeg delvis for overslødigt, thi den ærede Ordfører har i Lørdagsmødet tilstrækkelig udtalt sig derom ved at sige, at det, det ærede Medlem har stiftet ved sit Forslag, er en Fæstningsbesætning til det befæstede Kjøbenhavn eller til Befæstninger overhovedet, som mangle det tilstrækkelige Fæstningsartilleri. Men dette er diametralt modsat det, vi bestandig have kæmpet for gennem lang Tid, en virkelig brugbar Operationshær, thi ganske vist have nogle af os, og jeg ikke mindst ofte taget Ordet for Nødvendigheden af Kjøbenhavns Befæstning, men vi have altid kun betragtet denne som sidste Reduit, naar alt Andet bristede, og have altid lagt Hovedvægten paa en Operationshær, der kunde optage Kampen i aaben Mark og kaste Fjenden der. Jeg skal, som sagt, ikke nu gaa ind paa en nøiere Karakteristik af det ærede Medlems Forslag, men det maa maaske være mig tilladt at gjøre nogle enkelte Bemærkninger vedrørende det. Jeg vil da henstille til det ærede Medlem, hvorledes han vil tro, at det vil blive muligt at optage en Kamp under ugunstige Forhold, naar han dislocerer Hæren efter sin Garnisonsparagraf, saaledes at der paa Sjælland er 9 Batailloner, 4 Eskadroner og 72 Kanoner. Det ærede Medlem udtalte sidst, at hans Forslag havde en tilstrækkelig Mængde Afdelinger til